

SELECCIÓ DE POEMES DE VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

Els amants

La carn vol carn (Ausiàs March)

No hi havia a València dos amants com nosaltres.
Feroçment ens amàvem del matí a la nit.
Tot ho recorde mentre vas estenent la roba.
Han passat anys, molt anys; han passat moltes coses.
De sobte encara em pren aquell vent o l'amor
i rodolem per terra entre abraços i besos.
No comprenem l'amor com un costum amable,
com un costum pacífic de compliment i teles
(i que ens perdone el cast senyor López-Picó).
Es desperta, de sobte, com un vell huracà,
i ens tomba en terra els dos, ens ajunta, ens empeny.
Jo desitjava, a voltes, un amor educat
i en marxa el tocadiscos, negligentment besant-te,
ara un muscle i després el peçó d'una orella.
El nostre amor és un amor brusc i salvatge
i tenim l'enyorança amarga de la terra,
d'anar a rebolcons entre besos i arraps.
Què voleu que hi faça! Elemental, ja ho sé.
Ignorem el Petrarca i ignorem moltes coses.
Les Estances de Riba i les Rimas de Bécquer.
Després, tombats en terra de qualsevol manera,
compremem que som bàrbars, i que això no deu ser,
que no estem en l'edat, i tot això i allò.
No hi havia a València dos amants com nosaltres,
car d'amants com nosaltres en són parits ben pocs.

Horacianes, XLII

m'he estimat molt la vida,
no com a plenitud, cosa total,
sinó, posem per cas, com m'agrada la taula,
ara un pessic d'aquesta salsa,
oh, i aquest ravenet, aquell all tendre,
què dieu d'aquest lluç,
és sorprenent el fet d'una cirera.

m'agrada així la vida,
aquest got d'aigua,
una jove que passa pel carrer
aquest verd

aquest pètal

allò

una parella que s'agafa les mans i es mira als ulls,
i tot amb el seu nom petit sempre en minúscula,

com aquest passerell,

aquell melic,

com la primera dent d'un infant.

“Assumiràs la veu d’un poble”

Assumiràs la veu d'un poble,
i serà la veu del teu poble,
i seràs, per a sempre, poble,
i patiràs, i esperaràs,
i aniràs sempre entre la pols,
et seguirà una polseguera.
I tindràs fam i tindràs set,
no podràs escriure els poemes
i callaràs tota la nit
mentre dormen les teues gents,
i tu sols estaràs despert,
i tu estaràs despert per tots.
No t'han parit per a dormir:
et pariren per a vetllar
en la llarga nit del teu poble.
Tu seràs la paraula viva,
la paraula viva i amarga.
Ja no existiran les paraules,
sinó l'home assumint la pena
del seu poble, i és un silenci.
Deixaràs de comptar les síl·labes,
de fer-te el nus de la corbata:
seràs un poble, caminant
entre una amarga polseguera,
vida amunt i nacions amunt,
una enaltida condició.
No tot serà, però, silenci.
Car diràs la paraula justa,
la diràs en el moment just.
No diràs la teua paraula
amb voluntat d'antologia,
car la diràs honestament,
iradament, sense pensar
en ninguna posteritat,
com no siga la del teu poble.
Potser et maten o potser
se'n riguen, potser et delaten;
tot això són banalitats.
Allò que val és la consciència
de no ser res si no s'és poble.
I tu, greument, has escollit.
Després del teu silenci estricte,
camines decididament.

“Res no m’agrada tant”, *Horacianes I*

res no m'agrada tant
com enramar-me d'oli cru
el pimentó torrat, tallat en tires.
cante llavors, distret, raone amb l'oli cru, amb els productes de la terra.
m'agrada molt el pimentó torrat,
mes no massa torrat, que el desgracia,
sinó amb aquella carn mollar que té
en llevar-li la crosta socarrada.
l'expose dins el plat en tongades incitants,
l'enrame d'oli cru amb un pessic de sal
i suque molt de pa,
com fan els pobres,
en l'oli, que té sal i ha pres una sabor del pimentó torrat.
després, en un pessic
del dit gros i el dit índex, amb un tros de pa,
agafe un tros de pimentó, l'enlaire àvidament,
eucarísticament,
me'l mire en l'aire.
de vegades arribe a l'èxtasi, a l'orgasme.
cloc els ulls i me'l fot.

Horacianes, LXX

molt més que un temple, bastiria
amb les meues paraules, aspres i
humils, una marjada com aquelles

que vaig veure un dia a mallorca.
les pedres, sàviament organitzades,
amb una organització ben sòlida,
contribueixen a salvar de l'erosió
la terra batuda pels vents marins.

m'agradaria, amb una semblant assemblea
de pedres, preservar amb els meus mots
un idioma, un país, una forma de vida,
i que ningú no sapigués mai quin és el meu nom,

com tampoc hom no sap el nom de l'autor d'una marjada.

“Em posareu entre les mans...”

Em posareu entre les mans la creu
o aquell rosari humil, suat, gastat,
d'aquelles hores de tristesa i por,
i ja ninguna amenitat. Després

tancareu el taüt. No vull que em vegem.
A l'hora justa vull que a Burjassot,
a la parròquia on em batejaren,
toquen a mort. M'agradaria, encara,

que alguna dona del meu poble isqués
al carrer, inquirint: “Que qui s'ha mort?”.
I que li donen una breu notícia:

“És el fill del forner, que feia versos”.
Més cultament encara: “El nét major
de Nadalet”. Poseu-me les ulleres.

“No he desitjat mai cap cos com el teu...”

No he desitjat mai cap cos com el teu.
Mai no he sentit un desig com aquest.
Mai no el podré satisfer —és ben cert.
Però no en puc desistir, oblidar-te.
És el desig de la teua nuesa.
És el desig del teu cos vora el meu.
Un fosc desig, vagament de fer dany.
O bé el desig simplement impossible.
Torne al començ, ple de pena i de fúria:
no he desitjat mai cap cos com el teu.
L'odi, també; perquè és odi, també.
No vull seguir. A mamar, tots els versos!

L'Hotel París, VII

La dona que ven coses, a la nit, a la porta
del bar, del cabaret; la dona que vigila
el wàter de les dones; la dona que ha deixat
la vaixela escurada i els tres fills en el llit
i va a fer certes coses, a la nit, vora el riu;
i la dona que va tenir un fill i no
sap d'ell des de la guerra, i resa a sant Antoni;
la dona que neteja el servei del cafè
i la dona que agrana les habitacions
del vell hotel per hores i parelles febrils;
i la dona que planxa, i la dona que cus,
i la dona que fa l'article de les dones
i diu les excel·lències de cadascuna d'elles,
sospesant-los els pits, colpejant-los les natges
i entra després la safa i pondera les còpules
i la dona que prega per la feina de l'home
i pel fill i la filla; i la dona que va
tenir un primer nuvi; i la dona que vol
tenir un fill, quedar aquesta nit prenyada.